

+ Μέγεθος Γραμμάτων -

## ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (Netcompany-Intrasoft)

**2069/2013 ΑΠ ( 615971)**

(Α' ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ, ΕΠΟΛΔ 2014/68, ΝΟΒ 2014/1150, ΑΡΜ 2014/1128, ΕΠΙΔΙΚΙΑ 2014/302)  
Αναίρεση κατά ερήμην αποφάσεως. Προϋποθέσεις για το παραδεκτό της. Χρηματική ικανοποίηση. Καθορισμός του ύψους της. Κρίση ότι για το καθορισμό αυτού επιβάλλεται να τηρείται η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή, με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα ακραία όρια της διακριτικής ευχέρειας, πράγμα που, αν συμβαίνει, ελέγχεται ως παραβίαση του άρθ. 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ. Αντίθετη μειοψηφία. (Απορρίπτει αναίρεση κατά της υπ' αριθμ. 2208/2011 ΕφΘεσσαλονίκης και της υπ' αριθμ. 201/2009 ΠολΠρΧαλκιδικής). (Παρατηρήσεις Κ. Καλαβρού ΕΠΟΛΔ 2014/69 και σημείωση Μ. Μαργαρίτη ΝοΒ 2014/1150).

Αριθμός **2069/2013**

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β1` Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Αθανάσιο Κουτρομάνο, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Χρυσόστομο Ευαγγέλου, Γεράσιμο Φουρλάνο, Εμμανουήλ Κλαδογένη και Δημήτριο - Στέφανο Βόσκα, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 23 Σεπτεμβρίου 2013, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσιόντος Θ. Κ. του Σ., κατοίκου ... ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Ευγνώσια Ραφτοπούλου, σύμφωνα με το άρθρο 8 του ν. 3226/2004 και μετά από την υπ' αριθμ. 72/10-5-2012 Πράξη Προέδρου του Αρείου Πάγου.

Του αναιρεσιβλήτου: Π. Τ. του Ν., κατοίκου ....., ο οποίος παραστάθηκε αυτοπροσώπως, επειδή είναι δικηγόρος, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 9-9-2008 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Χαλκιδικής. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 201/2009 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 2208/2011 του Εφετείου Θεσσαλονίκης, την αναίρεση των οποίων ζητεί ο αναιρεσιών με την από 16-5-2012 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Δημήτριος - Στέφανος Βόσκας διάβασε την από 3-9-2013 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης.

Η πληρεξούσια του αναιρεσιόντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Η απόρριψη της έφεσης ως ανυποστήρικτης γίνεται κατ' ουσίαν και όχι κατά τον τύπο καθόσον παρά την μη εξέταση των λόγων αυτής ως προς το παραδεκτό και τη βασιμότητά τους, θεωρούνται κατά πλάσμα του νόμου ότι είναι αβάσιμοι και ότι για την αιτία αυτή απορρίπτονται αφού δεν παρέχεται δυνατότητα έκδοσης αντίθετης απόφασης για την παραδοχή τους. Συνεπώς προσβλητή με αναίρεση είναι μόνον η μη υποκείμενη πλέον σε ανακοπή ερημοδικίας [είτε λόγω παρέλευσης απράκτου της σχετικής προθεσμίας είτε λόγω ρητής παραίτησης από αυτήν], απόφαση του Εφετείου στην οποία ενσωματώνεται πλέον η πρωτόδικη. Επομένως, εάν η ασκηθείσα έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης απορριφθεί, λόγω ερημοδικίας του εκκαλούντος, προσβλητή με το ένδικο μέσο της αναίρεσης είναι μόνον η (μη υποκείμενη πλέον σε ανακοπή ερημοδικίας) απόφαση του Εφετείου, στην οποία ενσωματώνεται η πρωτόδικη. Ετσι δε τα τυχόν σφάλματα της αποφάσεως του πρώτου βαθμού, αφού επικυρώνονται από το Εφετείο, μπορούν να προταθούν με την αίτηση αναίρεσεως ως σφάλματα της δευτεροβάθμιας απόφασης, εφόσον συνιστούν και αναιρετικούς λόγους, παραδεκτώς προβαλλόμενους [Ολ. ΑΠ 16/1990]. Για το παραδεκτό όμως της αναίρεσης στη περίπτωση αυτή πρέπει να αποδεικνύεται η επίδοση της αναιρεσιβαλλόμενης ερήμην εφετειακής απόφασης για την κίνηση της προθεσμίας ανακοπής ή η παραίτηση από την ανακοπή ερημοδικίας [ΑΠ 2093/1983]. Στη προκείμενη περίπτωση με τη κρινόμενη αίτηση αναίρεσης προσβάλλονται : α) η ερήμην του αναιρεσιόντος [εκκαλούντος- εφεσίβλητου] εκδοθείσα κατά τη τακτική διαδικασία 2208/ 2011 τελεσίδικη απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης η οποία αφού συνεκδίκασε τις αντίθετες εφέσεις των διαδίκων κατά της με αριθμό 201/2009 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, στη

συνέχεια απέρριψε την έφεση του αναιρεσιδόντα ως ανυποστήρικτη λόγω της ερημοδικίας του, ενώ έκανε δεκτή στην ουσία της την έφεση του αναιρεσιβλήτου εξαφάνισε την εκκαλούμενη και υποχρέωσε τον εναγόμενο [ήδη αναιρεσιδόντα] να κατάβάλλει στον ενάγοντα [ήδη αναιρεσιβλήτο], κατά μερική παραδοχή της αγωγής του τελευταίου που στηρίζονταν στις διατάξεις περί προσβολής της προσωπικότητας σε συνδυασμό με εκείνες των αδικοπραξιών, το ποσό των 8.500 ευρώ με τον νόμιμο τόκο, ως χρηματική του ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την αδικοπρακτική συμπεριφορά του εναγόμενου. β]η αντιμωλία εκδοθείσα με αριθμό 201/2009 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, η οποία κατά τους ισχυρισμούς του αναιρεσιδόντα κατέστη ήδη τελεσίδικη μετά την απόρριψη της έφεσής του ως ανυποστήρικτης, σύμφωνα με το διατακτικό της οποίας αυτός υποχρεώθηκε να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 8.000 ευρώ με το νόμιμο τόκο για την ίδια πιο πάνω αιτία. Ενόψει αυτών και σύμφωνα με όσα πιο πάνω έχουν εκτεθεί, η αίτηση αναίρεσης κατά το μέρος που στρέφεται κατά της προδιαληφθείσας απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου [ισότυπο της οποίας έχει κατατεθεί στη γραμματεία αυτού] πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Με την εκτίμηση δε ότι οι λόγοι αναίρεσης που κατά το περιεχόμενο της αίτησης αναφέρονται στην πρωτοβάθμια απόφαση, αποτελούν και λόγους που πλήττουν την απόφαση του Εφετείου [στην οποία ενσωματώθηκε και η πρωτόδικη απόφαση κατά τα προδιαληφθέντα], η αίτηση ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα με τη κατάθεσή της στη γραμματεία του Εφετείου Θεσσαλονίκης, [πριν από την επίδοση της προσβαλλόμενης απόφασης και μετά από ρητή παραίτηση του αναιρεσιδόντα από την άσκηση ανακοπής ερημοδικίας κατ' αυτής] από την διορισθείσα δυνάμει της με αριθμό 72/2012 πράξης της κ. Προέδρου του Αρείου Πάγου πληρεξούσιας δικηγόρου του αναιρεσιδόντα, κατά τις διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 1 και 2 παρ. 1 και 2 του 3226/2004 .

Συνεπώς είναι παραδεκτή [άρ θρα 552, 553, 556, 558, 564, 566 παρ.1 ΚΠολ.Δικ] και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της [άρθρο 577 παρ.3 ΚΠολ.Δικ].

2. Σύμφωνα με το άρθρο 281 ΑΚ, "η άσκηση δικαιώματος απαγορεύεται, εάν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος". Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος καταχρηστική, πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, να προκύπτει από την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου ή και των δικαιοπαρόχων του ή από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά τα οποία χωρίς κατά νόμον να εμποδίζουν ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του κατά τι περί δικαίου ηθικές αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (Ολ. ΑΠ 7/02). Σύμφωνα δε με το άρθρο 559 αριθ.1 ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναίρεσης, αν παραβιάσθηκε κανόνας ουσιαστικού δικαίου. Τούτο συμβαίνει αν για την εφαρμογή κανόνα του ουσιαστικού δικαίου, το δικαστήριο απαίτησε περισσότερα στοιχεία ή αρκέστηκε σε λιγότερα στοιχεία από εκείνα που αυτός απαιτεί, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα δικαίου έννοια διαφορετική από την πραγματική. Στη περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών που (ανελέγκτως) δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στον νόμο, ιδρύεται δε ο λόγος αυτός, όταν το δικαστήριο εφάρμοσε τον νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν δεν ήταν αρκετά για την εφαρμογή του ή δεν εφάρμοσε τον νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε αρκούσαν για την εφαρμογή του, καθώς και όταν προέβη σε εσφαλμένη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών σε διάταξη στο πραγματικό της οποίας αυτά δεν υπάγονται. Εξάλλου, κατά την έννοια του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔικ, η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και υφίσταται έτσι εκ πλάγιου παράβαση κα νόνα του ουσιαστικού δικαίου, όταν από τις παραδοχές της, που περιλαμβάνονται στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού της και αποτελούν το αιτιολογικό της, δεν προκύπτουν καθόλου ή αναφέρονται ανεπαρκώς ή αντιφατικώς τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία το δικαστήριο της ουσίας στηρίξε την κρίση του για ζήτημα με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να ελεγχθεί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέτρεχαν οι όροι του κανόνα που εφαρμόσθηκε ή δεν συνέτρεχαν οι όροι εκείνου που δεν εφαρμόσθηκε. (Ολ. ΑΠ 1/1999). Ειδικότερα, ανεπάρκεια αιτιολογίας υπάρχει όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά που είτε είναι κατά το νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση, στη συγκεκριμένη περίπτωση, της διάταξης ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε είτε αποκλείουν την εφαρμογή της, όχι δε και όταν υφίστανται ελλείψεις στην ανάλυση, στάθμιση και γενικώς στην εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή εκτίθεται με σαφήνεια και πληρότητα (Ολ. ΑΠ 15/2006). Δηλαδή δεν υπάρχει ανεπάρκεια αιτιολογίας, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτική, αλλά πλήρη αιτιολογία, αφού αναγκαίο να εκτίθεται σαφώς στην απόφαση είναι μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε και όχι ο λόγος για τον οποίο αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Συνακόλουθα τα επιχειρήματα του δικαστηρίου, που σχετίζονται με την εκτίμηση απλώς των αποδείξεων, δεν συνιστούν παραδοχές διαμορφωτικές του αποδεικτικού πορίσματος του και επομένως αιτιολογία της απόφασης ικανή να ελεγχθεί αναίρετικά με τον παραπάνω λόγο για ανεπάρκεια ή αντιφατικότητα, ούτε ιδρύεται ο λόγος αυτός αν το δικαστήριο της ουσίας δεν ανέλυσε ιδιαιτέρως ή διεξοδικά τα επιχειρήματα των διαδίκων που δεν συνιστούν αυτοτελείς ισχυρισμούς τους [ΑΠ 324/ 2012, ΑΠ 221/2012]. Στη προκειμένη περίπτωση, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο [η απόφαση του οποίου ενσωματώθηκε στη προσβαλλόμενη του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου που πλήττεται παραδεκτά με την αίτηση αναίρεσης κατά τα προδιαληφθέντα] δέχθηκε, αναφορικά με την ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος που είχε προβάλλει ο εναγόμενος και στη συνέχεια εκκαλούντα ακόλουθα: "... Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι ο εναγόμενος, ο οποίος από την άνοιξη του 2008 λειτουργεί επιχείρηση πώλησης ειδών λαϊκής τέχνης πλησίον της παρεμφερούς επιχείρησης των αδελφών του ενάγοντος, βρίσκεται σε συνεχείς προς τριβές με την οικογένεια του εναγόμενου και για το λόγο αυτό έχει καταφύγει σε καταγγελίες σε βάρος τους σε διάφορους φορείς... Ο ενάγων προκειμένου να υπερασπίσει τον εαυτό του ενάντια στον εναγόμενο και στην προσβολή που δέχθηκε από τον τελευταίο με την κατάθεση της εν λόγω αναφοράς, προσέφυγε στα δικαστήρια με την ένδικη αγωγή του, όπως άλλωστε έπραξαν και όλοι οι συγγενείς του ενάγοντος που θίχθηκαν από τις πράξεις του εναγόμενου. Για το λόγο δε αυτό και η άσκηση της

ένδικης αγωγής δεν είναι καταχρηστική, απορριπτομένης ως ουσιαστικά αβάσιμης της σχετικής ένστασης που πρότεινε ο εναγόμενος". Ενόψει αυτών ο λόγος αναίρεσης με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια των περ.1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔικ, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος αφού το δικαστήριο της ουσίας με το να δεχθεί ανέλεγκτα τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, δεν προέβη σε εσφαλμένη μη εφαρμογή του άρθρου 281 ΑΚ. Επιπλέον με το να δεχθεί κατά λέξη ότι ".....τις προσωπικές περιστάσεις του εναγομένου δηλαδή το γεγονός ότι αυτός είναι χαμηλού μορφωτικού επιπέδου όπως προκύπτει από το σώμα της αναφοράς.." και "..... της οικονομικής και κοινωνικής καταστάσεως των διαδίκων μερών εκ των οποίων ο ενάγων είναι δικηγόρος ενώ ο εναγόμενος πρώην εργάτης και ήδη ιδιοκτήτης καταστήματος ειδών λαϊκής τέχνης χωρίς ακίνητη περιουσία..", δεν περιέλαβε στην απόφαση του αντιφατικές διατάξεις σε σχέση με την απορριπτική της ένστασης καταχρήσεως δικαιώματος, κρίση του, όπως αβάσιμα υποστηρίζει ο ανααιρεσιών.

3. Επειδή ο προβλεπόμενος από το άρθρο 559 αρ.20 ΚΠολΔικ λόγος αναίρεσης για παραμόρφωση εγγράφου θεμελιώνεται στο διαγνωστικό λάθος της απόδοσης από το δικαστήριο της ουσίας σε αποδεικτικό, με την έννοια των άρθρων 339 και 432 Κ ΠολΔικ έγγραφο, περιεχομένου καταδήλως διαφορετικού από το αληθινό εξ αιτίας του οποίου καταλήγει σε πόρισμα επιζήμιο για τον ανααιρεσιόντα. Δεν ιδρύεται όμως ο λόγος αυτός στη περίπτωση που το δικαστήριο από την εκτίμηση και αξιολόγηση του περιεχομένου του εγγράφου, έστω και εσφαλμένα, καταλήγει σε συμπέρασμα αντίθετο από εκείνο που θεωρεί ορθό ο ανααιρεσιών, γιατί τότε πρόκειται για αιτίαση σχετική με την εκτίμηση πραγμάτων, η οποία όμως δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο [ΟΛ. ΑΠ 2/2008]. Στη προκείμενη περίπτωση ο ανααιρεσιών με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναίρεσης προβάλλει ότι το Εφετείο, με το να δεχθεί στη προσβαλλόμενη απόφασή του [σελίδα 13 στοιχ.6] ότι αυτός στην από 7-9-2008 έγγραφη αναφορά του προς τον Δικηγορικό Σύλλογο Χαλκιδικής που στρέφονταν κατά του αναηρεσίβλητου-δικηγόρου, ισχυρίστηκε ψευδώς ότι ο τελευταίος δεν εξέδωσε αποδείξεις παροχής υπηρεσιών για την υπεράσπιση των υποθέσεων του ανααιρεσιόντα, ενώ στη πραγματικότητα αυτός είχε εκδώσει, παραμόρφωσε το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου [που αποτέλεσε και το βασικό αποδεικτικό στοιχείο σε βάρος του], καθόσον ο ανααιρεσιών ισχυρίστηκε κατά λέξη στην παραπάνω αναφορά του τα εξής: "Από το 2004 μέχρι το 2008 που ήταν δικηγόρος μας έχει πάρει όλα τα λεφτά, δεν του χρωστάμε, μας χρωστάει δεν μας έχει δώσει απόδειξη ούτε 1 ευρώ και γυρνάει και μου λέει ότι θα μας κάνει μήνυση ότι τον χρωστάμε..." δηλαδή ότι δεν τους έχει δώσει απόδειξη και όχι ότι δεν έχει εκδώσει. Το σχετικό απόσπασμα της προσβαλλόμενης απόφασης που παραδεκτά επισκοπείται έχει ως εξής: "6] ότι ο ενάγων αν και από το 2004 έως το 2008 έχει χειρισθεί πολλές υποθέσεις του καταγγέλλοντα και των γονέων του δεν έχει εκδώσει τις αντίστοιχες αποδείξεις. Ο ισχυρισμός όμως αυτός είναι ψευδής, αφού ο ενάγων εξέδωσε όλες τις αποδείξεις παροχής υπηρεσιών προς τον εναγόμενο και τους γονείς του". Στη συνέχεια αφού στη παραπάνω απόφαση εκτίθενται με λεπτομέρεια όλες οι επί μέρους προσφερθείσες από τον ενάγοντα δικηγορικές υπηρεσίες, γίνεται μνεία και των αντίστοιχων για κάθε ενέργεια αποδείξεων παροχής υπηρεσιών που είχε εκδώσει ο ενάγων, με τους αριθμούς τους και το αντίστοιχο χρηματικό ποσό. Καταλήγει δε το Εφετείο: "Έτσι ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι ο ενάγων δεν του εγγείρισε απόδειξη ούτε για ένα ευρώ είναι ψευδής, ο δε εναγόμενος γνώριζε το ψεύδος του ισχυρισμού του και το καταγγελλόμενο γεγονός μπορούσε να βλάψει την τιμή και την υπόληψη του ενάγοντα ως δικηγόρου, καθώς τον εμφανίζει ως δικηγόρο που δεν τηρεί τις υποχρεώσεις του και φοροδιαφεύγει..". Εκτίμησε δηλαδή ανέλεγκτα ότι αφού ο ενάγων εξέδωσε τις αποδείξεις παροχής υπηρεσιών που αφορούσαν τον πελάτη του [εναγόμενο] κατά λογική ακολουθία, τις είχε δώσει και συνεπώς αυτός ισχυρίστηκε ψευδώς το αντίθετο. Περαιτέρω με το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου, ο ανααιρεσιών προβάλλει ότι το Εφετείο με το να δεχθεί ότι στην αναφορά του καταγγέλλοντος, ότι είναι ψευδής ο ισχυρισμός του ότι ο ενάγων αρνήθηκε να υποβάλει ένσταση εξαιρέσεως του Ειρηνοδίκη Ιερισσού που δικάζε υποθέσή του [ενώ αυτός την είχε υποβάλει και απορρίφθηκε με την με αριθμό 1/2007 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής] παραμόρφωσε και ως προς το σημείο αυτό το εν λόγω αποδεικτικό έγγραφο καθόσον αυτός [καταγγέλων] δεν ισχυρίστηκε ότι ο ενάγων αρνήθηκε να υποβάλει αίτηση εξαιρέσεως του δικάζοντος δικαστή παρά την αντίθετη εντολή που είχε λάβει από τον ανααιρεσιόντα, αλλά απλώς ανέφερε κατά λέξη τα εξής... "τι λες κυρ Σ. μ` αυτόν είμαστε συμμαθητές δεν μπορώ εγώ να το κάνω, δεν είναι σωστό..". Το σχετικό απόσπασμα της εφετειακής απόφασης [σελίδα 9 σειρά 2 και σελίδα λ 9 σειρά 24] έχει ως εξής:.... " ότι ο πατέρας του εναγομένου προκειμένου να συζητηθεί η εναντίον του αγωγή της Μ. Ρ. ζήτησε την εξαιρέση του Ειρηνοδίκη Ιερισσού πεισθείς από τις διαβεβαιώσεις του ίδιου του ενάγοντος ότι ο δικαστής αυτός δεν ήταν αμερόληπτος, ο δε ενάγων δεν έπραξε όσα απαιτούνταν δικονομικά για το σκοπό αυτό δικαιολογώντας την παράλειψή του αυτή με τον ισχυρισμό ότι επειδή με τον Ειρηνοδίκη Ιερισσού ήταν συμφοιτητές δεν μπορούσε να ζητήσει την εξαιρέσή του. Ο ισχυρισμός αυτός είναι ψευδής αφού ναι μεν ο ενάγων διατύπωσε αρχικά αντιρρήσεις για το αίτημα αυτό στον εντολέα του, πλην όμως αφού δεν κατόρθωσε να τον μεταπείσει, έπραξε σύμφωνα με την εντολή που του δόθηκε και υπέβαλε αίτηση εξαιρέσεως του δικάζοντος Ειρηνοδίκη η οποία απορρίφθηκε με την με αριθμό 1/2007 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής. Επομένως ο ισχυρισμός του εναγομένου-καταγγέλλοντος ότι ο ενάγων αρνήθηκε να υποβάλει αίτηση εξαιρέσεως του δικάζοντος δικαστή, παρά την αντίθετη εντολή που είχε λάβει, αποδεικνύεται ψευδής, ο δε εναγόμενος - καταγγέλων είχε γνώση του ψεύδους του ισχυρισμού του, το καταγγελλόμενο δε περιστατικό μπορούσε να βλάψει τη τιμή και την υπόληψη του ενάγοντος ως δικηγόρου καθόσον τον εμφανίζει να ενεργεί παρά τις εντολές που του έχουν δοθεί και μάλιστα για λόγους που αφορούν τον ίδιο ". Ενόψει αυτών ο προπαρατεθείς λόγος αναίρεσης κατ' αμφοτέρα τα μέρη του είναι αβάσιμος, διότι το Εφετείο, όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα αποσπάσματα της απόφασής του, δεν υπέπεσε σε λάθος αναγόμενο στην ανάγνωση του παραπάνω εγγράφου κατά το επίμαχο μερικό περιεχόμενό του, αλλά αφού το ανέγνωσε σωστά, κατέληξε απλώς, συνεκτιμώντας το περιεχόμενο του με άλλα αποδεικτικά στοιχεία, σε διαφορετικό συμπέρασμα από εκείνο που ο ανααιρεσιών θεωρεί σωστό.

4. Η προβλεπόμενη από το άρθρο 932 ΑΚ χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης αποφασίζεται (κατ' αρχήν ανααιρετικώς ανέλεγκτα) από το ουσιαστικό δικαστήριο με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι επιβάλλεται όμως σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον

καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος, με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα ακραία όρια της διακριτικής ευχέρειας, πράγμα που, αν συμβαίνει, ελέγχεται ως παραβίαση της ανωτέρω γενικής νομικής αρχής, ήτοι ως πλημμέλεια του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔικ Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε ότι ο αναιρεσίβλητος εξ αιτίας της προεκτεθείσας αδιοπρακτικής συμπεριφοράς του αναιρεσείοντα υπέστη ηθική βλάβη και του επιδίκασε ως χρηματική ικανοποίηση το ποσό των 8.500 ευρώ [νομιμοτόκως]. Κρίνοντας δε έτσι το Δικαστήριο [ύστερα από αναιρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση των αποδείξεων ] δεν υπερέβη τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, αφού το επιδικασθέν ποσό δεν είναι-κατά την κοινή πείρα, την δικαστηριακή πρακτική και την περί δικαίου συνείδηση-μεγαλύτερο από τα συνήθως επιδικαζόμενα σε παρόμοιες περιπτώσεις. Επομένως το δικαστήριο της ουσίας δεν παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, τα δε αντιθέτως υποστηριζόμενα με τον τρίτο και τελευταίο αναιρετικό λόγο [εκ του άρθρου 559 αρ.1 ΚΠολΔικ]είναι αβάσιμα.

Κατά την γνώμη όμως ενός μέλους του Δικαστηρίου, του Αρεοπαγίτη Χρυσόστομου Ευαγγέλου, ο λόγος αυτός έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτος, καθόσον ο κατά το άρθρο 932 ΑΚ προσδιορισμός του ποσού της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης αφέθηκε στην ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου η οποία δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου, αφού σχη ματίζεται από την εκτίμηση πραγματικών γεγονότων [αρθρ. 561 παρ. 1 ΚΠολΔ], χωρίς υπαγωγή του πορίσματος σε νομική έννοια, ώστε να μπορεί να βοηθεί εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου είτε ευθέως, είτε εκ πλαγίου ή παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας, δεδομένου ότι στο πεδίο των αδιοπρακτικών σχέσεων [αρθ. 914 ΑΚ] και ειδικότερα στο ζήτημα του μέτρου της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης, ο νόμος προβλέπει στο άρθρο 932 ΑΚ ότι το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά τη κρίση του χρηματική ικανοποίηση, δηλαδή χρηματική ικανοποίηση ανάλογη με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περίπτωσης, λαμβάνοντας υπόψη την αρχή της αναλογικότητας και εξειδικεύοντας την στο ζήτημα το προσδιορισμού του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης, με συνέπεια να μην υπάρχει έδαφος εφαρμογής της εν λόγω αρχής [ΟΛ. ΑΠ 6/2009].

Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η αναίρεση και να καταδικασθεί ο αναιρεσείων λόγω τη ήττας του στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσίβλητου[άρθρο 176 ΚΠολΔικ]. Πρέπει δε να ληχθεί ότι η παροχή του ευεργετήματος της πενίας ή της παροχής νομικής βοήθειας, θεσμός που προβλέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 198 επ ΚΠολΔικ και 1,2,4 και 9 του ν.3226/2004 "νομική βοήθεια σε πολίτες χαμηλού εισοδήματος", αντίστοιχα, δεν εμποδίζει το δικαστήριο, σε περίπτωση ήττας εκείνου που έτυχε του ευεργετήματος της πενίας ή έλαβε τη νομική βοήθεια, να επιβάλει σε βάρος του τα δικαστικά έξοδα του αντιδίκου του, η είσπραξη, όμως, αυτών δεν μπορεί να επιδιωχθεί με αναγκαστική εκτέλεση πριν πάψουν να υπάρχουν οι προϋποθέσεις για την παροχή του ευεργετήματος πενίας ή της νομικής βοήθειας και βεβαιωθεί τούτο με απόφαση του αρμοδίου δικαστή (Α.Π.1419/2000, Α.Π. 1403/2012).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αίτηση αναίρεσης κατά της με αριθμό 2208/2011 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης και κατά της με αριθμό 201/2009 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσίβλητου τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων [2700] ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 12 Νοεμβρίου 2013. Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στις 26 Νοεμβρίου 2013.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ